

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NATORI, SAWAKO

Clubul de lectură de vineri / Sawako Natori ; trad. din lb. japoneză și note de Magdalena Ciubăncan. - București :

Bookzone, 2026

ISBN 978-630-305-717-0

I. Ciubăncan, Magdalena (trad. ; note)

821.521

Redactor: **Ana Alexandrescu**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

**THE FRIDAY BOOKSHOP
SUMMER AND SODA**

Copyright © 2017 by Sawako NATORI
All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

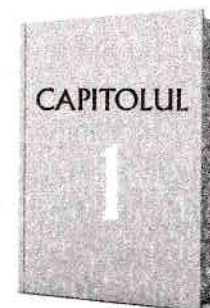
www.bookzone.ro

SAWAKO NATORI

Clubul de lectură de vineri

*Traducere din limba japoneză și note
de Magdalena Ciubăncan*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

UN OAREGARE CLUB DE LECTURĂ

Elevul de la liceul Nohara, care până mai adineauri se frământase îndelung în fața rafturilor, vine la casă ținând în mână un volum de buzunar. „În sfârșit s-a hotărât”, îmi spun cu o bucurie discretă, în timp ce mă îndrept de spate și mă prefac că nu observ nimic.

Când îmi întinde cartea brusc, privirea îmi cade pe titlu și îmi ridic instinctiv ochelarii pe nas.

Bună ziua, tristețe

Romanul scris cu mai bine de jumătate de secol în urmă de autoarea franceză Françoise Sagan e povestea unei veri din viața unei adolescente. Tânărul din fața mea arată de parcă ar fi făcut judo, dar poate că și un băiat atât de robust ca el ar putea fi atras de un roman care descrie în detaliu psihologia unei fete. Lectura nu cunoaște granițe.

— Doriți să o împachetez? întreb, ducând mâna spre hârtia imprimată cu sigla librăriei Kinyōdō¹.

¹ Numele *Kinyōdō* se traduce, literal, ca „magazinul de vineri”, unde *-dō* este un sufix care apare adesea în nume de librării, farmacii, papetării, patiserii sau magazine tradiționale, sugerând un loc respectabil, cu tradiție, dar cald și apropiat în același timp.

Băiatul clatină din cap fără să spună nimic. Pe ceafa lui arsă de soare, înroșită și întunecată, lucesc stropi rotunzi de transpirație.

— Vă mulțumim că ați cumpărat de la noi.

Îi întind cartea pusă în pungă. O ia, ștergându-și sudoarea de pe palme, apoi iese din librărie cu pași apăsați.

Ușa din spatele teșghelei s-a deschis ușor, și de după ea s-a ivit chipul lui Makino-san², managera librăriei.

— Kurai-kun³, merge bine *Târgul recomandărilor de vară de la Kinyōdō*?

— Da. Tocmai s-a vândut un exemplar, am spus arătând spre ușa automată care se închidea încet.

De pe peron răzbătea anunțul sosirii unui tren, iar peste el se suprapunea cântecul ascuțit al greierilor, ca două sunete ale verii ce se împleteau.

Librăria Kinyōdō, unde lucrez cu jumătate de normă, se află chiar în incinta gării, pe linia principală Chōrin a companiei feroviare Yamato Kita. E o așa-numită „librărie de gară”. Mica stație Nohara este folosită aproape numai de către elevii liceului Nohara, un adevărat gigant printre școlile din zonă. Nu e de mirare că târgurile și selecția de carte de la Kinyōdō ajung, de cele mai multe ori, să fie aliniaste gusturilor elevilor și calendarului școlar.

La răspunsul meu, Makino-san și-a încrucișat brațele peste piept și a încuviințat din cap, cu ochii ei mari scânteind de încântare.

² -san este un sufix onorific japonez de politețe, folosit după numele unei persoane pentru a exprima respectul într-o formă neutră și generală. Este echivalentul aproximativ al formulelor „domnul”, „doamna”.

³ -kun este un sufix onorific japonez folosit de obicei pentru adresarea către băieți sau bărbați tineri, mai ales între colegi, prieteni sau din partea unei persoane aflate într-o poziție superioară (profesor, superior, adult). Exprimă familiaritate și un ton prietenos, fără a fi nepoliticos.

Privirea i s-a oprit asupra raftului din apropierea intrării. De obicei, acolo sunt așezate noutățile – volume cartonate, ediții de buzunar sau manga – însă, în perioada aceasta, chiar înainte ca liceul Nohara să intre în vacanța de vară, raftul găzduia *Târgul recomandărilor de vară de la Kinyōdō*, o selecție de opere din toate vremurile și din toate colțurile lumii, unite de aceeași temă: vara și poveștile ei.

— Să citești doar pentru compunerea despre lectură⁴ e plictisitor.

Makino-san a rostit încă o dată sloganul pe care îl scrisese pe afișul promoțional, iar pe chip i-a înflorit deodată un zâmbet ștrengar, ca al unui copil pus pe șotii.

— Și... a cui recomandare s-a vândut?

— Ah, a lui Yasu-san. *Bună ziua, tristețe*.

Când i-am arătat fâșia îngustă de hârtie, așa-numitul „bilet de vânzare”, pe care o scosesem din volum în timpul plății, Makino-san s-a bosumflat.

— Iar Yasu-kun? Se pricepe, nu glumă.

— Acum că ziceți... și *Miros de pepene verde*, vândută mai devreme, era tot una dintre recomandările lui.

Pentru târgul acesta, cărțile fuseseră alese de întregul personal de la Kinyōdō, așa că și eu îmi storsesem creierii ca să vin cu propuneri. Cum nu citesc prea mult, doar alegerea a trei titluri mă lăsase fără vlagă. În schimb, Makino-san, managera, proprietarul, Yasu-san, și Sugawasan – librar doar cu numele, fiindcă munca lui semăna mai degrabă cu cea a unui maestru de cafenea – înșirau titluri fără oprire, de parcă ar fi putut umple rafturile cu mii de cărți, și însuflețeau discuția cu un entuziasm molipsitor. Iar după ce târgul începuse, ajunseseră să se bucure sau să

⁴ Tip de compunere școlară japoneză în care elevii scriu impresii și reflecții personale după lectura unei cărți; este o temă frecventă, mai ales în vacanța de vară.

se întristeze, copilărește, în funcție de cine vindea cele mai multe recomandări.

— Haideti, haideti, doamna directoare. Lăsați-l și pe proprietar să se bucure de glorie.

Abținându-mă cu greu să nu-i ciupesc obrazii rotunzi și moi, am încercat s-o liniștesc pe un ton cât mai calm:

— Indiferent ale cui recomandări se vând, până la urmă tot profitul librăriei Kinyōdō crește.

Deodată, Makino-san s-a îndreptat. Apoi și-a încrușișat brațele în fața pieptului, după care le-a deschis larg și a izbucnit cu un glas vesel.

— Bine ați venit la Kinyōdō!

Cea către care se îndreptase salutul exagerat de prietenos al lui Makino-san, cu nimic mai prejos decât salaturile de la cafenelele *maid café*, era o elevă de la liceul Nohara. Odată cu trecerea la uniforma de vară, sacoul fusese înlocuit doar de o jachetă subțire, iar întreaga ei înfățișare părea scăldată într-o lumină limpede. Modul în care venea spre noi, mișcându-și vioi mâinile și picioarele, împreună cu statura ei mărunță, o făceau să semene cu o veveriță mică și zglobie. Părul scurt, prins cu o bentiță de sub care se ițea un breton bogat, își răsflira șuvițele rebele în toate părțile, ca și cum ar fi sfidat orice disciplină.

Ajunsă la casa de marcat, eleva a rămas pe loc, ținând strâns breteaua rucsacului, s-a ridicat pe vârfuri și și-a apropiat fața de cea a lui Makino-san. Ochii ei mici și strălucitori, plini de un farmec copilăresc, se roteau necontenit, iar printre buzele întredeschise s-a prelins, abia auzit, un glas.

— Uau... Sunteți adevărată!

Cine era fata asta? Fără să-mi dau seama, m-am aplecat instinctiv în față, ca și cum aș fi vrut s-o apăr pe Makino-san. Deși era ținta acelei exclamații, își păstrase surâsul cald, netulburat.

— Da. Sunt adevărata proprietară a librăriei *Kinyōdō*, Makino Minami. Căutați ceva anume?

— Ăă... nu tocmai ceva... mai degrabă pe cineva...

— Pe cineva?

Cuprinsă de o sfială bruscă, eleva a făcut un pas înapoi, de parcă s-ar fi rușinat de propria sa imagine oglindită în ochii lui Makino-san. S-a foit o vreme, frământându-și gândurile, apoi, adunându-și curajul, s-a aplecat din nou înainte și și-a ridicat privirea spre ea.

— Mă numesc Sayo Tōzen și sunt elevă la liceul Nohara, în clasa a noua, grupa douăzeci. Mi-a spus o colegă – Madoka o cheamă – că a auzit de la sora ei mai mare că librăria asta e ținută de foști membri ai clubului de lectură care exista mai demult la școala noastră... și am venit să mă conving.

— Da, așa e. Eu sunt una dintre absolvente.

Makino-san a ridicat mâna încet. Sayo-chan⁵ – nu mă puteam opri să n-o alint astfel, căci era, în felul ei, de o seriozitate atât de intensă, încât cerea un nume de alint – a încuviințat din cap.

— Știu. Am ținut minte fețele membrilor „Cercului de lectură de vineri” din albumul de absolvire.

— Poftim? Ai văzut albumul promoției lui Maki... pardon, adică al doamnei directoare Minami?

Eram pe punctul să scap un „Ce noroc pe capul tău!” spus din toată inima, când un client cu o revistă în mână s-a apropiat de teșghea. Makino-san a trecut numaidecât la casa de marcat.

Rămasă fără ocupație, Sayo-chan a pornit, aproape plutind, spre raftul dedicat târgului de carte de vară. La un semn discret din ochi al lui Makino-san, am mers după ea.

⁵ -chan este un sufix onorific japonez cu valoare afectivă, folosit mai ales pentru copii, adolescente sau persoane apropiate, exprimând tandrețe, familiaritate ori alint.

În clipa aceea, ușa automată din față s-a deschis, iar Yasu-san și Sugawa-san au intrat împreună.

— Uf, ce zăpușeală! Cred că m-am topit și am scăzut vreo doi milimetri. Dacă scad în înălțime, să știți că e din cauza verii japoneze!

Bombănind despre căldură, Yasu-san, cu părul tuns periută, vopsit blond strălucitor, și îmbrăcat cu un costum care sclipea agresiv în lumină, adăuga un strat de dogoare aerului deja încins. A zărit-o pe Sayo-chan în fața raftului cu cărțile de vară.

— Oho! Cauți lecturi de sezon, domnișoară liceană? Frumoasă preocupare! Dacă nu știi ce să alegi, întreabă-mă orice. Pun la bătaie prestigiul proprietarei Kinyōdō și-ți fac o recomandare pe măsură...

— Sunteți adevărați! Amândoi sunteți adevărați!

Fără să mai asculte până la capăt, Sayo-chan a scos un strigăt cristalin arătând cu degetul spre Yasu-san și spre Sugawa-san.

— Ce-i asta? Nu-i frumos să arăți cu degetul, domnișoară. E nepoliticos. Așa-i, Sugawa?

Yasu-san s-a întors spre el, căutându-i aprobarea, dar Sugawa-san nu a răspuns și nici nu a încuviințat. Și-a dat laoparte bretonul lung și și-a înclinat ușor capul. Pe fața lui cu trăsături armonioase, ochii albaștri, neobișnuți și pătrunzători, aveau o scânteiere rece. Fără să se lase intimidată de privirea lui tăioasă, Sayo-chan a început să se uite de jur împrejur.

— Dar celălalt absolvent? Unde este?

— Celălalt? Ce vrei să spui cu „celălalt”?

Tonul vocii lui Yasu-san a coborât brusc, iar cuta dintre sprâncene a căpătat o severitate ce a făcut-o pe Sayo-chan să tresară. Probabil că așa arată o rozătoare care se întâlnește cu un urs în mijlocul pădurii.

M-am grăbit să mă strecor între Yasu-san și Sayo-chan și am arătat spre spațiul cafenelei care ocupa aproape jumătate din interiorul lung și îngust al librăriei Kinyōdō.

— Ăă... poate că nu e tocmai potrivit să stăm în picioare. Ce-ar fi să discutăm dincolo?

Sayo-chan și-a ridicat privirea ca și cum ar fi fost salvată și s-a uitat spre locul indicat de mine. Cuprinsă de curiozitate, a pornit imediat cu pași mărunți într-acolo și a exclamat:

— Deci Kinyōdō este o librărie-cafenea!

— Greșit. E o librărie care are și cafenea, a corectat-o Yasu-san în timp ce mergea după ea, dar Sayo-chan nu părea să-l audă deloc.

Veselă, s-a cățarat pe scaunul înalt și a început să-și legene picioarele.

— Uau! Să poți cumpăra cărți și să și mănânci ceva! Chiar e locul perfect, nu?

Din păcate, eu n-am putut s-o însoțesc decât până acolo. Un client m-a oprit în zona rafturilor, așa că a trebuit să mă întorc la adevărata mea muncă de angajat cu jumătate de normă la librărie.

După aceea, cât eu am fost ocupat ba să servesc oamenii care formaseră coadă la casă, ba să aduc cărți din depozitul de la subsol atunci când clienții îmi cereau asta, ba să aranjez teancurile de cărți expuse, Sayo-chan a dispărut din cafenea.

După ce s-a terminat programul, am închis casa de marcat și am făcut curățenie. Când am terminat, Maki-no-san, Yasu-san și Sugawa-san se strânseseră deja în cafenea și începuseră să depene povești.

Eu m-am așezat la capătul barului, încercând pe cât posibil să nu ies în evidență. Deasupra capului meu atârna un abajur retro, de culoare portocalie.

— Vrea să reînvie Clubul de lectură de vineri?

— Da, exact asta a zis fata.

— De ce?

— De unde să știu eu? Probabil îi place să citească. La fel ca lui Minami pe vremea când era în liceu.

— Așa deci. Dar e un club de lectură nou, nu? Nu e cazul să preia numele „Clubul de lectură de vineri”, a înclinat nedumerită din cap Makino-san.

În clipa aceea Yasu-san și-a ferit privirea și a început să bată ușor cu degetele în tejgheaua barului.

— A, despre asta e vorba. Ei bine... nu se poate spune că nu există un motiv.

— Se pare că le-a venit ideea când vorbeau dacă să-l roage din nou pe Otto să fie coordonatorul clubului, a intervenit Sugawa-san cu vocea lui frumoasă.

Pentru o clipă, în încăpere s-a așternut o liniște deplină. Și atunci, mi-a apărut în fața ochilor. Am văzut cum de pe chipul lui Makino-san dispăre orice expresie. Simțind că e de datoria mea să spun ceva, am întrebat:

— Ăă... Cine e Otto-san? E străin?

— Nici vorbă! a izbucnit Yasu-san, aproape ușurat.

Makino-san și-a recăpătat zâmbetul și a început să-mi explice:

— Otto este porecla profesorului Otowa, de la literatură clasică. Pe vremea aceea, abia terminase facultatea, iar noi l-am forțat să devină îndrumătorul clubului.

— Minami a fost cea care l-a rugat, din proprie inițiativă.

— Păi n-am avut de ales, nu? Doar ni s-a spus clar că, dacă nu avem coordonator, nu ni se recunoaște clubul.

Când stă de vorbă cu Yasu-san și cu Sugawa-san, odinioară colegi de clasă, iar acum colegi de serviciu, felul de a vorbi al lui Makino-san devine dintr-odată mult mai destins, iar eu o ascult cu un ușor sentiment de invidie.

Mi-aș dori ca, într-o zi, să pot ajunge și eu la sufletul lui Makino-san – locul acela pe care nici Yasu-san și nici Sugawa-san nu l-au văzut vreodată. Într-o zi... dar când anume?

În timp ce eu îmi las imaginația să zburde și tot eu mă prăbușesc din cauza ei, discuția merge mai departe.

— Auzisem că a plecat de la liceu de ceva vreme. Hmm... S-o fi reîntors?

— De anul ăsta, din aprilie⁶.

— Habar n-am avut, a șoptit Makino-san, în timp ce ochii înfundați în orbite ai lui Yasu-san i-au aruncat o privire tăioasă.

— Se pare că elevele l-au rugat pe Otto să devină coordonatorul clubului, pentru că știe totul despre cum să-l conducă. Numai că răspunsul lui nu e prea încurajator. A zis ceva de genul „Oare n-ar putea să vă pună o vorbă bună cei care au fost aici înaintea voastră?”

— Și... am putea noi să-l rugăm? a înclinat din cap Makino-san, nedumerită.

Ca și cum ar fi vrut să-mi dezlipească privirea de la ea, Sugawa-san ne-a împins câte o doză de bere și niște gustări – roșii peste care a presărat frunze de *shiso*⁷ tăiate fin.

— Chiar dacă suntem foști membri, nu putem până la urmă să forțăm pe nimeni. Le spunem asta și gata.

Spuse de Sugawa-san, care de obicei este taciturn, cuvintele capătă o greutate aparte. Luând în mână berea, Yasu-san o deschide oftând iritat.

— Ce naiba facem? Iar am ajuns la Otto..., a bombănit el în șoptă, dar vocea veselă a lui Makino-san i-a acoperit mormăiala.

⁶ Anul școlar în Japonia începe la 1 aprilie.

⁷ Plantă aromatică japoneză, cu frunze parfumate, ușor mentolate și picante, folosită frecvent în bucătăria japoneză drept condiment sau garnitură.

— Hai noroc!

— A, Minami! Când ai dat-o gata? Ai băut-o dintr-o suflare?

Yasu-san și Sugawa-san s-au ridicat buimăciți, dar era prea târziu. Makino-san avea obraji roșii ca focul și era deja amețită bine.

Sayo-chan a apărut la Kinyōdō pentru a doua oară în vinerea următoare.

La liceul Nohara se terminaseră testele de la finalul primului semestru, iar zilele în care cursurile se țineau doar dimineața erau tot mai multe. Probabil că și vinerea aceea era tot o asemenea zi, dar Sayo-chan și-a făcut apariția undeva spre seară. Cum momentul nu coincidea nici cu orele de plecare și sosire ale trenurilor, în magazin nu se mai afla niciun alt client.

Eu aranjam niște cărți pe rafturi, la ceva distanță de intrare, așa că cel care a observat-o primul a fost Yasu-san, aflat în zona de cafenea.

— Hei, domnișoară! Te-am așteptat!

— Sunt Sayo Tōzen.

— Știu, știu. Tōzen⁸, a scos el imediat o glumă răsufletă în fața lui Sayo-chan, care se prezentase atât de politicos.

A sărit apoi de pe taburetul înalt pe care stătea de obicei. Cu un mers ca de rață, s-a apropiat de intrarea în zona cu rafturi de cărți, unde stătea Sayo-chan.

— Păi... despre povestea aia în care noi trebuia să-l rugăm pe Ott... domnul profesor Otowa să fie coordonatorul Clubului de lectură de vineri...

⁸ Joc de cuvinte intraductibil. Scris cu alte ideograme, cuvântul *tōzen* înseamnă „desigur, firește”.

— Se poate? Dacă ar fi posibil, azi ar fi cel mai potrivit.

Cu ochii scânteind, Sayo-chan s-a uitat la Yasu-san și, văzându-i expresia, și-a lăsat umerii să cadă, dezamăgită.

— Nu se poate...?

— Îmi pare rău. Dar ar fi cam ciudat ca niște absolvenți să se bage în față.

Yasu-san și-a mușcat buzele a părere de rău. Părea că nici el însuși nu înțelegea prea bine de ce.

M-am uitat imediat la Sugawa-san, care stătea la teaguea, apoi mi-am întors privirea spre ușa ce dădea către curtea din spate. După ușa aceea se afla Makino-san. Dar Sugawa-san stătea cu capul aplecat, ștergând paharele. Și nicăieri nu era niciun semn că Makino-san și-ar face apariția.

Sprâncenele naturale ale lui Sayo-chan s-au apropiat deodată, iar tunsoarea ei scurtă, cu vârful rebele, s-a legănat ușor.

— Am înțeles. Îmi cer scuze că v-am adresat o rugămintă atât de nepotrivită. Nu e nevoie să mă conduceți.

— Hei, stai un pic, domnișoară. Nu-i deloc o rugămintă nepotrivită. N-ai de ce să-ți ceri scuze, domnișoară.

— Mă cheamă Sayo Tōzen.

— Da, da, știu. Am ținut minte. Sayo Tōzen. E un nume frumos. Așa că stai un pic. Stai puțin. Stai!

Yasu-san s-a repezit după fata ce o luase deja spre ieșire și i-a blocat drumul în fața raftului *Târgul recoman-dărilor de vară de la Kinyōdō*.

— Ce s-a întâmplat?

— Te duci acum să-l rogi singură pe domnul profesor Otowa? Crezi că ai vreo șansă de succes?

— Păi..., a îngânat Sayo-chan, iar Yasu-san i-a făcut cu bărbia un semn spre rafturile cu cărți.